

дѣше се, че го моли да млъчи. Той си пусти ржката и зе да се вгледва по-внимателно. По дългитѣ косми, шията и полуголитѣ черни грѣди, той видѣ, че е жена. Но тя не бѣ тамошна. Колкото повече той се вгледваше въ лицето ѝ, толкова находѣше, че му е нѣшто познато. Най-послѣ не утърпѣ и попита: „Кажи, коя си? Чини ми се, че те знаѣмъ, или сѣмъ те видѣлъ нѣйдѣ!“

„Въ Киевѣ, преди двѣ години.“

„Въ Киевѣ, преди двѣ години!“ повтори Андрей и мжчѣше се да събере сичко, што бѣ уцѣлѣло въ паметта му отъ предний животъ бурсачки. Той ѝ изгледа оште веднѣжъ отъ близо и отведнѣжъ извика колакъ му гласъ: Ти си татарка! служкиня на младата госпожа, дъщерята на войводата!“

„Чиишъ!“ каза татарката, като си сложи ржцѣтъ на молене; тя треперяше съ сичкото си тѣло и обърна главата си назадъ, да види, не събуди ли се нѣкой отъ такжѣвѣ викъ на Андрея.

„Кажи ми, зашто и какъ си ти тука?“ говорѣше Андрей излека и гласътъ му отъ волнение се прекжсваше. „Дѣка е госпожата, жива ли е?“

„Тя е сега въ градътъ.“

„Въ градътъ?“ извика той пакъ и усѣти, че сичката му кръвъ прилѣ въ сърдцето: „че зашто е тя въ градътъ?“

„Заштото е въ градътъ и старий господаръ: той двѣ години, ка е войвода въ Дубно.“

„А тя ожени ли се? Че казвай, каква си ти за чудене, какво е тя сега?...“

„Два дни ништо не е фла.“

„Какъ?“

„У никого отъ градскитѣ жители нѣма отдавна нито комаче хлѣбъ, сичкитѣ ѣдѣтъ земя.“

Андрей се вкамени.

„Госпожата те сгледа отъ градскій валъ заедно съ запорожцитѣ. Тя ми рече.“ Иди, речи на рицаря: ако ме помни, да доде при мене; ако ли не помни, да ми даде малко хлѣбъ за старата ми майка, че не лѣтъ да видѣмъ, какъ умира майка предъ очитѣ ми. Нека умрѣ азъ по-напрѣдъ, а тя слѣдъ мене! Проси го и хватай го за колѣниѣ и нозѣ: и той има стара майка, та зарадъ нея да даде хлѣбъ!“